

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄

Λαρισαίων Μνήμες

* * *

ΠΡΩΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΚΑΤΖΩΝΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ † Πρωτοπρεσβύτερος π. Παῦλος Μαρούλης (1932-2015) Έφημέριος του Ίερού Ναού Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Λαρίσης

*«Επείνασα, γὰρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με,
ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλλετέ με,
ἡσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με...»
(Ματθ. 25, 35-36)*

*«Ὑὲκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος·
ἐάν γὰρ κερδήσωμεν τὸν ἀδελφόν, τὸν Θεὸν κερδαίνομεν·
ἐάν γὰρ σκανδαλίσωμεν τὸν ἀδελφόν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνομεν».
(Μέγας Ἀντώνιος)*

Ὁ δρόμος γιὰ ὅσα ὁμορφα ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεὸς
γιὰ τὴ βασιλεία Του, περνάει μέσα ἀπὸ τὸ
πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου, τοῦ ἄλλου, τοῦ ξένου.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ Κληρικοῦ εἶναι κατάθεση ψυχῆς καὶ
ἀπαυτεῖ θυσία καὶ αὐτοπροσφορά... Ἡ Ὁρθόδοξος εὐ-
σέβεια τιμᾷ βαθέως τὸν κάθε κληρικό, ὁ ὁποῖος δὲν
ἀνίκει στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ στὸν Χριστὸ καὶ στοὺς
ἀδελφούς... Εἶναι μέγας ὁ τίτλος τιμῆς γιὰ τοὺς κληρι-
κοὺς νὰ λειτουργοῦν ὡς Θεοῦ συνεργοί¹ τοῦ θέλοντος
πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν².

¹ Α΄ Κορ. 3, 9.

Οἱ Χριστιανικὲς Ἀξίες ἀποτελοῦν ἔκφρασι τοῦ ἥθους τῆς ἀκατάλυτης ἐνότητος πίστεως στὸν Θεὸ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τὸν συνάνθρωπο καὶ ἀδελφὸ. Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς καθέτου καὶ ὀριζοντίου διαστάσεως τοῦ ἥθους, εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια τὴν ὁποία ἐνσάρκωσε ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλη τὴν ἱστορική της πορεία, ὑπακούοντας πάντα στοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ³.

Μία πτυχή τῆς ὀριζοντίου διαστάσεως τοῦ ἥθους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἡ φιланθρωπία. Ἡ ἐννοια τῆς φιλανθρωπίας γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτὴ κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴ ἀνάλυση τῆς λέξης. Πρόκειται γιὰ μιὰ σύνθετη λέξη, ἀπὸ τὶς ὠριότερες καὶ ἱερότερες, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐνωση τοῦ ρήματος «φιλάω-φιλῶ» ὡς πρῶτο συνθετικὸ (τὸ ὁποῖο σημαίνει ἀγαπῶ) καὶ τὸ δεύτερο συνθετικὸ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸ «ἄνθρωπος». Κατὰ τὴ λεξικολογικὴ παραγωγή προκύπτουν λέξεις ὅπως φιλανθρωπία, φιλάνθρωπος καὶ φιλανθρωπικός, ἐμπεριέχοντας τὴν ἰδέα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Φιλανθρωπία, εἰδικότερα, γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ τὸ σύνολο τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν λαμβανομένων μέτρων, ποὺ φέρουν ὡς σκοπὸ τὴν πρόληψη ἢ καὶ τὴν θεραπεία σὲ ὁμαδικὸ ἢ ἀτομικὸ ἐπίπεδο τῆς ὑλικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς πνευματικῆς δυστυχίας ἢ ἐξαθλίωσης. Βασικὴ πνευματικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴ βίωση τῆς φιλανθρωπίας ἀναγνωρίζεται ἡ πεποίθησι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ ἀγαποῦν τοὺς συνανθρώπους τοὺς ὡς ἀδελφούς, ἀρετὴ σημαντικὴ, τὴν ὁποία τόσο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς σύνολο, ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανὸς ἀτομικά, τὴν ἐξασκοῦν ἀπὸ τὰ πρωτοχριστιανικά χρόνια ἕως καὶ σήμερα.

Στὸ παρὸν ἀφιέρωμα θὰ ἀναφερθοῦμε στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο ἑνὸς ἀκούραστου ἐργάτου τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ μακαριστοῦ Πρωτ. π. Παύλου Μαρούλη, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 56 ἔτη ὑπηρετήσε ὡς Ἐφημέριος καὶ Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Λαρίσης.

Γεννίηκε στὸ Πετρίλο Καρδίτσης στίς 17-12-1932. Ἀπόφοιτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Λαμίας. Χειροτονήθηκε Διάκονος τὴν 9-3-1958 ἀπὸ τὸν Σεβ.

² Ἀ' Τιμ. 2, 4

³ «Ἡ ἀποστολή τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου στὸν σημερινὸ κόσμο», Εἰσίγησι τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Ἱερό Κλῆρο τῆς Ἱ. Μ. Αὐστρίας.

Μητροπολίτη τότε Λαρίσης κυρὸ Δημήτριο (Θεοδόση) καὶ πρεσβύτερος τὴν 28-6-1959 ἀπὸ τὸν Τοποτηρητὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης Μητροπολίτη Δημητριάδος κυρὸ Δαμασκηνό (Χατζόπουλο). Ἀπὸ τὴν 1-7-1959 καὶ γιὰ 56 ὁλόκληρα χρόνια κρίθηκε ἄξιος νὰ ὑπηρετήσῃ στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου, ὡς Ἐφημέριος τῆς Ἑνορίας τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Λαρίσης, στὴ συνοικία «Σουφλαρίων». Τὴν 25-5-1980 τοῦ ἀπονεμήθηκε ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ ὀφρῆκιο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Λαρίσης κυρὸν Σεραφεῖμ (Ορφανό). Ἡ διάρκεια τῆς διακονίας του ἀποκαλύπτει τὴν σταθερότητα καὶ πάθος ποὺ διέκριναν τὸ ἔργο του. Οἱ λέξεις πίστις, ἀγάπη, θυσία καὶ καθῆκον συνοδεύουν τὴ ζωὴ του καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πορεία ἐνέπνεε.

Ἡ ποιμαντική διακονία τοῦ π. Παύλου δὲν περιορίζεται στὸ τελετουργικὸ ἢ στὴ διοίκηση τῆς Ἑνορίας, καθότι ἦταν ἄριστος λειτουργὸς καὶ γνώστης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἀνοίγει σὲ ἕναν εὐρύτερο χῶρο, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, κοινότης, κοινωνία ἁγίων, καὶ ὁ Ἱερέας εἶναι ἐργάτης τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης. Ἡ Ἑνορία ὡς οἰκογένεια –ὄχι ἀπλῶς ὡς φορέας λατρείας– καὶ ὁ Ἐφημέριος ὡς Πατέρας καὶ Ποιμένας ἐνσάρκωσε στὸ πρόσωπο τοῦ π. Παύλου αὐτὴ τὴν εἰκόνα, μὲ τὴ συνέπεια στὸ ἔργο του.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς πολυετοῦς διακονίας του, ἀναλαμβάνοντας τὰ πνευματικά καὶ κοινωνικά βάρη τῆς Ἑνορίας, ἔδειξε ὅτι ἡ ποιμαντικὴ διάστασις ἐνοποιεῖ τὸ Θεολογικὸ μὲ τὸ κοινωνικὸ στοιχεῖο. Γι' αὐτὸ ὁ π. Παῦλος ἦταν πρωτεργάτης τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότητα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Ἡ ἀδιάκοπη λειτουργία τοῦ συσσιτίου, τὸ ὁποῖο παρέλαβε ἀπὸ τὸν προκάτοχό του παν/το Ἀρχ. π. Βασίλειο Μαρκάκη (Ἰδρυτὴ τοῦ συσσιτίου), καθὼς καὶ ἄλλες πράξεις ἀγάπης, ἐπιβεβαιώνουν τὴ θεολογία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπου κάθε ἄνθρωπος μετατρέπεται σὲ συνεργὸ ἀγάπης καὶ προσφορᾶς. Ὁ π. Παῦλος πέτυχε ἡ Ἑνοριακὴ ζωὴ νὰ γίνῃ τόπος συνάντησης μὲ τὸν Θεό, μὲ τὸν πλησίον, μὲ τὸν κόσμον.

Σὲ ἐρώτησι δημοσιογράφου γιὰ τὸ τι σημαίνει ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστιανισμό εἶχε πεῖ:

«Εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς θρησκείας μας... Καὶ τὸ πρότυπο τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη καὶ ὁ ἴδιος πρῶτος τὴ δίδαξε καὶ

Οί οικότροφοι με τὸν Σεβασμιώτατο.
Περίοδος 1963-1964.

τὴν ἐφάρμοσε. Γεννήθηκε στὸ σπίλαιο τῆς Βηθλεὲμ μόνο καὶ μόνο ἀπὸ ἀγάπη, γιὰ νὰ ἐνώσει τὸν ἄνθρωπο μετὸν Δημιουργό, τὴ γῆ μετὸν οὐρανό, διότι ἡ πτώσις τῶν Πρωτοπλάστων τὸν κατέστησε φορτωμένο μετὸ τοῦ προπατορικοῦ ἁμάρτημα».

Σὲ ἄλλη πάλι ἐρώτηση γιὰ τὸ ποιὰ εἶναι ἡ σημασία τῆς ἔμπρακτης ἐκδήλωσης τῆς ἀγάπης, τόνισε: Πάλι ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς»⁴ καὶ δικοὶ μου μαθητὲς θὰ εἴστε ἂν ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον⁵. Καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος τονίζει ὅτι «ἐὰν δὲν ἔχω ἀγάπη μοιάζω μετὰ ἄδειο τέκνέ»⁶. Ἡ ἀγάπη ὅμως πρέπει νὰ συνοδεύεται μετὰ ἔργα. Πρέπει νὰ συνδυάζονται καὶ τὰ δύο, νὰ συνυπάρχουν, διότι πίστις ἄνευ ἔργων νεκρὰ ἐστὶ καὶ τὰ ἔργα ἄνευ πίστεως νεκρὰ ἐστὶ⁷. Καὶ ἐδῶ μποροῦμε νὰ συμπληρώσουμε ὅτι «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσέλθει εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Πατρὸς μου, ποὺ εἶναι ἀγάπη, δικαιοσύνη, καλοσύνη, εὐσπλαχνία, ἐνδιαφέρον, στοργή, σωτηρία. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ προβάλλουμε τὸν ἐγωκεντρισμὸ μας, ἀλλὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ κάνουμε εὐσπλαχνία ἀπὸ ἀγά-

⁴ Ἰωάν. 13, 14.

⁵ Α΄ Κορ. 13, 1.

⁶ Ἰωάν. 14, 17.

⁷ Ματθ. 5, 7.

Τὸ οἶκμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Οἰκοτροφείου.

Στὸ προαύλιο μετὸν Σεβασμιώτατο.
Περίοδος 1963-1964.

πη καὶ ὄχι ἀπὸ σκοπιμότητα, οὔτε διάθεσι αὐτοπροβολῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν ἀγάπη στὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία εἶπε στοὺς μακαρισμοὺς: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Πρέπει νὰ εἴμαστε ἐλεήμονες, ἂν θέλουμε νὰ ἐλεηθῶμε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ ἀγάπη θὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστία καὶ δοξολογία στὸν Θεό.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνοικοδομήθηκε καὶ ἐγκαινιάστηκε ὁ νέος περικαλλὴς Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, πραγματικὸ κόσμημα καὶ γιὰ τὴν Ἑνορία ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πόλιν τῆς Λάρισας. Κτίτωρ ἐπίσης τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, ὅπου στεγάζεται καὶ τὸ συσσίτιο, καὶ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἐπίσης μετ' ἐνέργειας τοῦ π. Παύλου, ἐξωραίστηκε ὁ περιβάλλον χώρος τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ κατέστη ἔτσι πόλος ἑλξης καὶ ἀναμυχῆς τῶν Λαρισαίων. Μεγάλῃ ἢ προσφορὰ τόσο τοῦ ἰδίου ὅσο καὶ τῶν ἐκλεκτῶν συνεφημεριῶν τοῦ π. Νικολάου Μαυρογιάννη, π. Γεωργίου Μπζιώτα, π. Εὐαγγέλου Στουρνάρα, π. Δημητρίου Ψαριανοῦ καὶ π. Σεργίου Παραλίκι (τὰ ὀνόματα αὐτῶν παρατίθενται κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ) καὶ στὸν τομέα τῆς Ποιμαντικῆς τῶν Ἀσθενῶν, διότι ἐξυπηρετοῦσαν τὶς θρησκευτικὰς ἀνάγκες τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Λαρίσης. Μεγάλον μέρος τοῦ χρόνου τοῦ τὸ ἀφιέρωνε στὴν Ἱερὰ Ἐξομολόγησι, δεχόμενος μετ' ἀγάπῃ, ἐπιείκεια καὶ διάκρισι πλῆθος ἐξομολογουμένων τόσο ἀπὸ τὴ Λάρισα, ὅσο καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος.

Σημαντικὴ ἡ προσφορὰ τοῦ καὶ στὴν Ἱερὰ Κατήχησι. Στὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα γαλουχήθηκαν γενεὲς γενεῶν παιδιῶν, ἐφήβων καὶ νέων. Δὲν εἶναι τυχαῖο ποὺ ὁ ὑπόγειος Ναὸς εἶναι ἀφιερωμένος στὸν 17χρονον

Οικότροφοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Οἰκοτροφείου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης.

νεομάρτυρα Ἅγιο Ἰωάννη τὸν ἐκ Μονεμβασίας, προστάτη τῆς νεότητος, ἱερὸ λείψανο τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἀποθησαυρισμένο στὸν ἱερὸ Ναό.

Ὁ π. Παῦλος διακρινόταν καὶ γιὰ τὴν φιλοτιμία, τὴν φιλοξενία καὶ τὴν εὐγένειά του.

Παράλληλα μὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω καθήκοντα, μὲ ἐντολή τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης κυροῦ Ἰακώβου (Σχίζα) ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τοῦ Οἰκοτροφείου, τὸ ὁποῖο λειτουργοῦσε μὲ δαπάνες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βησσαρίωνος 3 στὴ συνοικία τῶν Ἀμπελοκίπων (παλαιὰ Ταμπάκικα). Στὸ πρόσωπο τοῦ νέου στὴν ἡλικία Ἱερέα π. Παύλου, οἱ οἰκότροφοι ἡλικίας 13-18 ἐτῶν ἔβλεπαν τὸν πατέρα, τὸν προστάτη, τὸν καθηγητή, τὸ ἀποκούμπι τους. Παρ' ὅτι εἶχε καὶ τὶς ἐνοριακὲς ὑποχρεώσεις του καὶ δὲν βρισκόταν ὅλες τὶς ὥρες μαζί μὲ τὰ παιδιά, ἀφουγκραζόταν τοὺς κραδασμοὺς καὶ τὶς ἀνησυχίες τῆς ἐφηβείας τους. Αὐτὸς ἀκουγε τὰ παράπονά τους, καὶ ἔδινε τὶς συμβουλές του, εἴτε γλυκαίνοντάς τους εἴτε ἐπιπλήττοντας πατρικά, σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους. Τὸ προσωπικὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸν καθένα οἰκότροφο, καὶ ἡ ἔμπρακτε καθημερινὴ ἀπόδειξη, ὅτι τὸ κίνητρο γιὰ τὴ στάση του αὐτή, ἦταν ἡ ἀνιδιοτελὴς ἀγάπη του γιὰ τὰ παιδιά, καθὼς καὶ γιὰ τὴν προκοπὴ τους κατόπιν στὸν στίβο τῆς ζωῆς, συνετέλεσε, ὥστε μὲ τὸν καιρὸ νὰ αὐξηθεῖ ἡ ἐκτίμησή τους πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ νὰ θυμούνται μὲ νοσταλγία τὰ δύσκολα ἀλλὰ ὁμορφα ἐκεῖνα χρόνια τοῦ οἰκοτροφείου.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 2007 βραβεύτηκε μαζί μὲ ἄλλα πρόσωπα ποὺ διακρίθηκαν

στὸν τομέα τους κατὰ τὸ ἔτος 2006 ἀπὸ ὅλον τὸν θεσσαλικὸ χῶρο καὶ ψηφίστηκαν ἀπὸ τοὺς τηλεθεατὲς σὲ ἔρευνα τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ «Θεσσαλία TV».

Ἐπίσης, γιὰ ἀρκετὰ χρόνια διετέλεσε μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἐπιμελητείας Ἐφημερίων Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου «Ὁ Ἅγιος Ἀχίλλιος», πρόεδρος τῆς ὁποίας ἦταν ὁ ἀείμνηστος καὶ ἀγαπητὸς στὴν κοινωρία τῆς Λάρισας πρῶτ. π. Ἀλέξανδρος Τσίρκας, καὶ ἐργάστηκε μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν στήριξη τοῦ τοπικοῦ Ἐφημεριακοῦ κλήρου στὰ δύσκολα καὶ «ἀπείρου κάλλους...!» ἐκεῖνα χρόνια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Νὰ τονιστεῖ δὲ ὅτι, γιὰ σειρὰ ἐτῶν τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης (Τοποτηρητεία) λειτουργοῦσαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα διότι οἱ διοικητικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τελοῦσαν ὑπὸ κατάληψη! Καθοριστικῆς σημασίας γιὰ τὴν εὐρύθυμη λειτουργία τῶν Γραφείων ἦταν ἡ παρουσία τοῦ παν/του Ἀρχ. π. Νικοδήμου Γαλιάτσου, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καὶ τοῦ Αἰδ/του Πρῶτ. π. Γεωργίου Μπζιώτα ὡς Γραμματέως αὐτῆς.

Σὲ ἓναν καιρὸ ταχυστάτων ἀλλαγῶν ἡ πίστις καὶ ἡ παράδοση γίνονται καταφύγιο· ὁ π. Παῦλος ἐπαγρύπνησε, ὥστε νὰ διαφυλάξει τὴν Ὁρθόδοξη Πίστιν καὶ τροφοδότησε τὴν Ἑνορία, μὲ τὴν εὐλογία ποῦ πηγάζει ἀπὸ τὰ μυστήρια καὶ τὸν ἀσκητικὸ χαρακτῆρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὡς ποιμένας δὲν λειτουργοῦσε ὡς διαχειριστής, ἀλλὰ ὡς ζωντανὸς σύνδεσμος μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὸ ποίμνιο.

Γιατὶ τὸ ποίμνιο δὲν εἶναι πελατεία, ἀλλὰ σῶμα ἐν κοινωρίᾳ· ἡ ποιμαντικὴ

τότε γίνεται συνάντηση ζωής, χαρᾶς καὶ ἐλπίδας. Ὁ π. Παῦλος μὲ τὸ ἔργο του δηλώνει ὅτι ἡ ποιμαντική δὲν εἶναι ἀπλή διοικητική μέριμνα, ἀλλὰ συμμετοχὴ στὸ μυστήριό τῆς μεταμορφώσεως τῶν προσώπων, στὴν ἀνακαίνισή τους ἐν Χριστῷ.

Ἐνθυμούμενος τὴν προσωπικότητα τοῦ π. Παύλου ἔρχονται στὸν νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ Ἀργεντίνου συγγραφέα καὶ στοχαστῆ Χόρχε Λουῖς Μπόρχες, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων τονίζει:

«Ὅταν μὲ χρειάζεσαι, θὰ εἶμαι ἐκεῖ μαζί σου. Δὲν μπορῶ νὰ ἀποτρέψω τὰ παραπατήματά σου. Μόνο μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω τὸ χέρι μου νὰ κρατηθεῖς καὶ νὰ μὴν πέσεις. Δὲν μπορῶ νὰ ἀποτρέψω τὶς ὁδύνες σου, ὅταν κάποιες θλίψεις σοῦ σκίζουν τὴν καρδιά, ὅμως μπορῶ νὰ κλάψω μαζί σου καὶ νὰ μαζέψω τὰ κομμάτια τῆς γιὰ νὰ τὴν φτιάξουμε ξανὰ πλὴν δυνατῇ... Μπορῶ νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως εἶσαι καὶ νὰ εἶμαι φίλος σου... Νὰ ἐκπέμπεις ἀγάπη. Νὰ ξέρεις ὅτι εἶμαστε ἐδῶ περαστικοί...»

Ὁ χριστομίμντος αὐτὸς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου ἐκοιμήθη τὴν 23-8-2015. Μὲ τὸ ἔργο του καὶ τὴν προσφορά του, μᾶς προσκαλεῖ σήμερα, νὰ δοῦμε τὴν ἐνορία μας ὡς ζωντανὸ ὄργανισμό, ὄχι ὡς μηχανισμό. Νὰ ἐνεργοποιηθεῖ ἡ Ἐνοριακὴ συνείδησι, ἐνάντια στὸ νοσηρὸ σύστημα τοῦ γεροντισμοῦ ποὺ δημιουργεῖ ὁπαδοὺς καὶ ὄχι πιστοὺς, ἐξορίζοντας τὸν Χριστὸ. Νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴ σταθερότητα καὶ τὴ συνέπεια ὡς ἀρετές, ὄχι ὡς στάσιμες ἐπιλογές. Νὰ ζοῦμε τὴ λατρεία σὰν ἐμπειρία ζωῆς καὶ κοινωνίας, γιὰτὶ ἡ Θεία Λειτουργία δὲν εἶναι ἐκτὸς ζωῆς, ἀλλὰ κέντρο ζωῆς. Νὰ γνωρίσουμε ὅτι ἡ ποιμαντικὴ σχέση δὲν εἶναι εἰδικότητα τῶν λίγων, ἀλλὰ κλήσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος, εἴτε ὡς Ἱερεὺς εἴτε ὡς Λαϊκός.

Νὰ ἐλπίζουμε μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἐν κινήσει πρὸς τὴ θέωσι καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ὁ π. Παῦλος, ποὺ ἀφιερώθηκαν στὴν ἐκκλησία δείχνουν τὸν δρόμο. Στὴ μνήμη τοῦ π. Παύλου ἀλλὰ καὶ στὸ παράδειγμα τῶν κατὰ πάντα ἀξίων διαδόχων του καὶ συνεχιστῶν τοῦ ἔργου του, ἀδελφῶν καὶ πατέρων ἀγαπητῶν π. Στεργίου Παραλικά, π. Δημητρίου Ψαριανοῦ, π. Ἀποστόλου Μπλάνα καὶ π. Σωτηρίου Ἀποστολόπουλου (Υπεύθυνος συσσιτίου), ἃς ἐνισχυθοῦμε ὡς μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ ζωὴ σύμφωνη μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, γιὰ διακονία πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, καὶ γιὰ μιὰ πορεία πίστεως ποὺ φέρνει καρπὸ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότητα καὶ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνθυμούμενοι ὅτι:

Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).